

**Sygn. akt II K 161/19**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 01 lipca 2019 roku sprawy

**G. M.**

s. E. i W. z domu D.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 26 stycznia 2019r. ok. godz. 07:40 w P. na ul. (...), prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny-samochód osobowy marki A. (...)

o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym

o godz. 07:41 do stężenia na poziomie 0,64mg/l, o godz. 07:59 do stężenia na poziomie 0,65mg/l, o godz. 08:10 do stężenia na poziomie 0,53mg/l, o godz. 08:15 do stężenia na poziomie 0,53mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym,

**tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk**

orzeka

1. oskarżonego **G. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, z wyłączeniem kategorii A, w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,
3. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w pkt 2 wyroku środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 stycznia 2019 roku,
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

## UZASADNIENIE

**(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)**

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk przewiduje alternatywne zagrożenie karmi - grzywny, ograniczenia i pozbawienia wolności do lat 2. O doborze rodzaju reakcji karnej na konkretny czyn zabroniony decyduje zaś, zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk, stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również względem na cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez G. M. jest znaczny. Oskarżony godził w dobro o niekwestionowanej wartości, jakim jest bezpieczeństwo komunikacji. W dobie oszłamiającego rozwoju techniki i ogromnego natężenia ruchu na drogach, zasada trzeźwości, którą oskarżony zlekceważył nabiera wyjątkowej wagi, a jej naruszenie nie zasługuje na pobłażanie. Bez większego znaczenia pozostaje eksponowana przez oskarżonego okoliczność, że kontrola drogowa miała charakter rutynowy ( w ramach akcji „ trzeźwy poranek”), bowiem popełniony występki należy do grupy przestępstw abstrakcyjnego zagrożenia i dla wyczerpania jego znamion nie jest konieczne wystąpienie żadnego skutku. Niezależnie od tej cechy prawnej, nie sposób uznać zagrożenia jakie stworzył oskarżony za czysto hipotetyczne. Stopień intoksykacji alkoholowej G. M. dalece odbiegał od ustawowego progu i już w świetle ogólnej wiedzy życiowej można stwierdzić, że wiązał się z zaburzeniami percepcji ruchowo-wzrokowej decydującej o refleksie i prawidłowych reakcjach kierowcy. Twierdzenie, że oskarżony „nie czuł” działania alkoholu jest w ocenie Sądu pustą frazą, bo do wyjątków należy zaliczyć sytuacje, w których osoba nietrzeźwa jest skłonna się do tego przyznać, a przynajmniej zauważyć moment przekroczenia granicy fizjologicznej, poza którą ten stan się zaczyna. Tym niemniej, każdy dorosły człowiek o przeciętnym doświadczeniu zdaje sobie sprawę, że skutki spożywania alkoholu, zwłaszcza pod postacią mieszanin, a do tego do późnych godzin rzutuje na dyspozycję fizyczną jeszcze przez wiele godzin. G. M. wybrał się zaś w podróż wczesnym rankiem, mimo że poprzedniej nocy brał udział w imprezie alkoholowej nie kontrolując ani ilości, ani składu spożywanych drinków. Z pełną premedytacją podjął zatem ryzyko podróży w stanie nietrzeźwości i umyślnie złamał jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa na drodze. Takie podłoże przestępstwa tym czytelniej wskazuje na lekkomyślność oskarżonego, skłonność do ryzyka i kompletny brak wyobraźni – niezbędnej do odpowiedzialnego uczestnictwa w ruchu drogowym. Taka postawa musi budzić niepokój zwłaszcza w kontekście wykonywanego zawodu kierowcy i planów związanych z dalszym świadczeniem pracy na tym stanowisku. Od człowieka opierającego swój zawodowy byt na uprawnieniach do prowadzenia szerokiej gamy pojazdów należy oczekiwać większej rozwagi, a przede wszystkim szczególnej dbałości o zachowanie możliwości zarabiania na życie w branży transportowej. Nie ma zatem żadnych powodów, aby w czymkolwiek usprawiedliwiać motywy i pobudki działania oskarżonego, bowiem do popełnienia przestępstwa nie skłoniła go żadna uzasadniona życiowo okoliczność. Przeciwnie, był to jego świadomy wybór. Warto pamiętać, że oskarżony jest zawodowym kierowcą, a błąd jaki popełnił – kardynalny i w pełni zawiniony, gdyż stopień intoksykacji alkoholowej oscylował w granicach 1,5 promila.

Wypadkowa okoliczności podmiotowo-przedmiotowych nie uprawniała tym samym do wniosku, że czyn jakiego się dopuścił cechuje nieznaczna szkodliwość społeczna, co mogłoby skłaniać do rozważenia warunkowego umorzenia postępowania karnego, o które zabiegała obrona.

Zdaniem Sądu, nie dość stanowcza reakcja na tego typu umyślne przestępstwo drogowe groziłaby utrwaleniem poczucia bezkarności i bagatelizowaniem konsekwencji prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości w przyszłości. Nieuzasadniona okolicznościami wyrozumiałość wobec nietrzeźwego, zawodowego kierowcy nie zyskałaby również aprobaty społecznej, bowiem jak powszechnie wiadomo, kierowcy pojazdów ciężarowych bywają sprawcami najbardziej dramatycznych w skutkach wypadków drogowych.

Równie wysoki jest stopień winy oskarżonego. Postępowanie karne nie dowiodło istnienia okoliczności, które obniżając z różnych przyczyn zdolność prawidłowego postrzegania rzeczywistości i kontrolowania własnych zachowań, mogłyby znacząco, w sposób usprawiedliwiony determinować istniejącą po stronie oskarżonego wolę popełnienia przestępstwa.

Powyższe okoliczności zadecydowały zatem o wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w liczbie 100 stawek dziennych o wartość jednej stawki ustalonej na poziomie 20 zł. Taki wymiar kary pieniężnej należy ocenić jako odzwierciedla wagę czynu, a wartość jednej stawki dziennych uwzględnia status materialny i potencjał zarobkowy oskarżonego, który wprawdzie traci możliwość kontynuowania pracy jako kierowca, ale dysponuje dobrym przygotowaniem do wykonywania innego zawodu, którym nota bene dotąd parł się tylko dorywczo. G. M. od dawna zajmuje się renowacją zabytkowych motocykli i odnosi na tym polu sukcesy. Świadczy również usługi w zakresie naprawy motorów, toteż z pewnością będzie w stanie się odnaleźć na rynku pracy i zapewnić utrzymanie sobie oraz nastoletniemu synowi.

Orzekając z mocy art. 42 § 2 kk obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 roku, wyłączono spod jego obowiązywania kat. A, aby pozostawić oskarżonemu możliwość wykorzystania umiejętności zawodowych i uprawnienia do prowadzenia tego rodzaju pojazdów, których naprawą się zajmuje.

Na poczet wymierzonego środka karnego, stosownie do art. 63 § 4 kk zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od 26 stycznia 2019 r., a na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono świadczenie pieniężne na rzecz FPPoPP w kwocie 5.000 zł, stanowiące kolejny, nieodzowny element rozstrzygnięcia.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonego zaliczono uprzednią niekaralność i postawę prezentowaną w toku postępowania. Okolicznością obciążającą pozostawała rażąca nieroztropność, która w przypadku człowieka w dojrzałym wieku i zawodowego kierowcy nie powinna wystąpić.

Na koszty sądowe złożyły się wydatki związane z uzyskaniem karty karnej i ryczałtu za doręczenia zaś opłatę wymierzono zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272) w wysokości odpowiadającej 10 % wymierzonej grzywny.